

дания ни късатъ сърдцето, и отговарятъ у насъ источникътъ на съжалението и смиляванието. Беспокойствията които ни дава, бдѣнията, надѣждата и страхътъ които ни причинява крѣхкий му животъ, опова бащино или майчино мъчение което не може даже да се угади отъ този който не го е опиталъ, е едно училище на нравственна сила което не може да се достигне въ никое друго училище. Ония бавни и скърбни нощи, прѣзъ които втрѣнченото око не се отдѣля отъ погорознялото лице на дѣтето, и слѣдва съ страхъ борбата мѣжду животътъ и смъртъта, която борба или се свършва съ последната въздишка — съ болѣсть откъснѣта — или съ една неизразима усмивка — знакъ на едно неочаквано въскресение — разравятъ душата до незнайни дълбочини и я възвишаватъ въ сжщото време до най високитѣ страни на нравственното величие,

Както родитѣлитѣ сж нуждни за възпитаннето на дѣцата тъй и дѣцата сж нуждни за възпитанието на родитѣлитѣ. Родителитѣ, които напстина обичатъ дѣцата си и които се старажатъ да имъ даватъ само добри примѣри, ще се прѣдпазватъ прѣдъ дѣцата си, ще укротяватъ нравитѣ си, ще задържатъ неблагоприятната си дума, ще се борятъ противъ лѣнността, и ще правятъ всякакви усилия щото дѣлата имъ да се съобразяватъ съ думитѣ имъ. Този навикъ да внимаваши надъ себе си заради дѣцата става неосѣтно едно начало на усъвершенствувание и поправление. Дѣтето възврѣща мирътъ въ раздорното семейство, приличието и честността въ злѣ воденото домакинство, редътъ и